

Beslutning vedrørende Fremgangsmaaden ved Medlemmers Edsafstelse.

Formanden (Krabbe): Som det vil erindres, gaar Formandens Forslag ud paa, at denne Sag undergives een Behandling efter Reglerne for Lovforslags 2den Behandling.

Uden Forhandling og Afstemning tiltraadte Thinget ovennævnte Forslag af Formanden.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Tillegsbetvilling for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1205 fg.)

Berg: Nomtalt forekommer det mig ikke, at denne Sag kan gaa videre. Jeg beklager den Stilling, hvori Spørgsmaalet om Embeds- og Bestillingsmændenes Dyrtidsstillæg er kommen i dette Aar. Der blev forelagt et omtrent lige-lydende Forslag i sidste Samling, og Folkethinget tilbød at ville give Tillæg til c. 5000 Embeds- og Bestillingsmænd indtil en vis Lønningsgrense. Man mente ikke i Landstinget at kunne gaa ind paa denne Lov. Man stillede sig i sidste Dieblit saaledes, at det stod klart for mig, at man ikke bryd sig videre om, at de 5000 fik Lønningsstillæg, naar andre, der vare højere lønne, ikke efter de foreliggende Omstændigheder ogsaa kunde faae det. Jeg har set en klar Kritikk fremsat over denne Optræden fra de Paagjældendes Side. Jeg tillod mig at yttre den Gang i Folkethinget, at jeg var overbevist om, at der ikke vilde findes Noget — det vil da sige som Regel — iblandt dem, der vilde være blevne udelukkede fra Lønningsstillæget ved Folkethingets Beslutning, som vilde være med til at finde en saadan Fremgangsmaade fra Rigsdagens Side rigtig, hvorefter man ikke vilde unde Noget Noget, naar ikke Alle eller væsentlig Alle kunde faae. Spørgsmaalet ligger nu paany for os, og der søges altsaa Dækning for de Savn, som jeg er overbevist om, at mange af de Paagjældende have havt af, at der da ingen Lov udkom. Eror man nu fra Regeringens og Landstingets Side at kunne formaa Folkethinget til nu at indtage en anden Stilling til dette Spørgsmaal end for et Par Maaneder siden? Svad skulde da være Grunden til, at man nu har det Haab til Folkethinget? Skulde Grunden dertil være det politiske Moment, som man har kastet ind i denne Sag, den Maade, hvorpaa Thingene ere blevne stillede lige overfor hinanden? Jeg er tilbøjelig til at tro, at Folkethinget ogsaa i Erkjendelse af, at Savnet af Tillegget navnlig

for de smaa Lønninger maa være mindst ligesaa stort, som vi beregnede det ifjor — baade ved den Pris, Levetidsmidlerne faa i, og ved Hensyn til den tilsyneladende Mulighed for, at Vinteren baade kan blive lang og streng — ikke vil tage sit Tilbud fra for nogle Maaneder siden tilbage. Jeg antager da ogsaa, at det opfatte Tillæg netop under de nuværende Forhold kan blive de smaa Lønninger faa meget færere og komme dem faa meget mere til Nytte, naar de nu foruden Tillegget kunne faae det Opsparede for de følgende Maaneder. Jeg vilde sette Pris paa, at Folkethinget vilde gaa til at gjøre det samme Tilbud overfor denne Sag som det, det gjorde for nogle Maaneder siden, og vi vilde da faae at se, om det kan lykkes Regeringen at faae Landstinget med til dette eller ialtsald faae udrettet Noget paa dette Omraade, selv om ikke Alle faae deres Ønster tilfredsstillede. Det er muligt, at selve Sagen havde staaet bedre, hvis man for 2—3 Maaneder siden havde taget det, man kunde magte at føre igjennem. — Min Stilling til denne Sag er altsaa den, at jeg vil anbefale Folkethinget at gjøre det samme Tilbud, og vil anbefale de andre Faktorer af Lovgivningsmagten hurtig at gaa ind paa et saadant Tilbud, for at de Mange, som efter min Formening aabenbart nu som før kunne trænge til denne Bevillie, kunne blive hjulpsne lidt. Jeg betoner Udtrykket Bevillie; thi naar der tales andetsfeds paa anden Maade og i en Tone til os, som om der var Tale om juridisk berettigede Krav, maa vi aabenbart afvise det Sprog. Det er Bevillie. Man er gaaet ind i Stillingerne paa bestemte Bilkkaar, og naar de overholdes fra Regeringens, fra Statens Side, da er der juridisk Intet at klage over. Jeg siger, jeg vilde ønske, at man vilde dele min Betragtning, og at man ikke udsatte det for længe, saa at ialtsald de 5,000 — ja, nu er der vel neppe 5,000; den Gang var der det, men nu er Soldpersonalet gaaet fra ved den mellem den Tid og nu vedtagne Lønningslov for Soldvæsenet — kunde faae Tillegget. Jeg tror, det vilde være dem en kjærkommen Gulegave, dersom vi i forholdsvis kort Tid kunde gjøre Loven færdig i denne Skikkelse. Hvis derimod de andre Faktorer af Lovgivningsmagten med Hensyn til denne Sag stille sig paa samme Maade som før, forekommer det mig, at Folkethinget hverken af Hensyn til Principet i Loven, til Lovens Indhold, eiheller af Hensyn til det politiske Moment, man under Forhandlingerne bragte ind i denne Sag, kan gjøre Andet end vedtage det, det vedtog ifjor. Altsaa, Tilbudet ifjor fastholdt! Modtag det, saa har man Lønningslovene for sig i Vinter, og vi haabe, at Rigsdagen alvordig vil tale om Resten. Jeg tror ikke, det nytter de 1,000 Mennesker, der ere tilbage, som ikke faae Lønningsstillæg, at de have den Bevidsthed, at deres nærmeste Talsmænd i Regeringen — maa ske og navnlig da i Rigsdagen — have